

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 208/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 6 września 2019 r., sygn. akt III K 257/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Zarzut oznaczony numerem 1 w apelacji - rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat, przejawiająca się tym, że biorąc pod uwagę rodzaj i rozmiar ujemnych następstw dokonanego przez oskarżonego czynu,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>który w jakimkolwiek stopniu nie wywołał bezpośredniego narażenia na utratę życia pokrzywdzonej A. N., a spowodował li tylko obrażenia ciała określone w art. 157 § 2 k.k., zważywszy także na okoliczności popełnienia przestępstwa oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego, w tym jego dotychczasową niekaralność, jego zachowanie po popełnieniu czynu, w postaci żalu i postawy nastawionej na pojednanie z pokrzywdzoną - wymierzoną oskarżonemu karę należy uznać za rażąco niewspółmierną oraz niesprawiedliwą.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut oznaczony w apelacji numerem 1 nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew sugestiom obrońcy, Sąd Okręgowy kształtując rozmiar</p>			

kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu T. N. wziął pod uwagę wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na jego korzyść, jak i te niekorzystne dla niego. Z jednej strony chodzi tu o uprzednią niekaralność oskarżonego oraz wyrażenie żalu i przeproszenie pokrzywdzonej, a także fakt, że w efekcie doznane przez A. N. obrażenia ciała naruszyły prawidłowe czynności narządu jej ciała na okres poniżej 7 dni. Niemniej, na przekór twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy nadał tym okolicznościom odpowiednią rangę i wagę przy wymiarze kary. Okoliczności tych nie można wszak analizować niejako w oderwaniu od szeregu okoliczności obciążających T. N.. Z drugiej bowiem strony trzeba się zgodzić ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że bardzo wysoki

stopień zawinienia
oskarżonego i
bardzo wysoki
stopień społecznej
szkodliwości
popelnionego przez
niego przestępstwa
wyraża się w
stwierdzeniu, że
"podpalił on swoją
żonę A. N."
Podpalił człowieka.
Zastosował sposób
działania
nakierowany na
wywołanie
najdotkliwszego
cierpienia fizycznego
oraz przerażenia
psychicznego, czyli
obawy o własne życie
i zdrowie. Ma rację
Sąd I instancji, że T.
N. podpalił kobietę,
która była jego żoną,
żyła z nim przez 4
lata i urodziła mu
dziecko. Co istotne,
pokrzywdzona w
żaden sposób nie
sprowokowała
oskarżonego do
tak drastycznego i
okrutnego w swej
istocie zachowania.
T. N. postanowił ją
"ukarać" tylko za to,
że nie chciał już
dalej z nim żyć.
Jego zachowanie
było przemyślane i
zaplanowane.
Działał z
premedytacją -
wcześniej
przygotował
substancję, którą
oblał żonę i podpalił.
Zaatakował ją około
5 rano, gdy

udawała się do pracy. Wiedział, gdzie będzie przechodziła i czekał na nią na bocznej ulicy. Po podpaleniu pokrzywdzonej był obojętny wobec jej dalszych losów. Odwrócił się i poszedł, choć widział, że płonie. Nie próbował jej pomóc i nie wezwał pomocy. W tym momencie nie miał żadnej refleksji, co do swojego zachowania. Prawdą jest, że ostatecznie A. N. doznała lekkich obrażeń ciała, ale było to li tylko wynikiem podjętych przez nią i osobę postronną działań ratujących (położenie się i ugaszenie płomieni ognia śniegiem). Zamiarem oskarżonego było spowodowanie u pokrzywdzonej ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, co znalazło swoje odzwierciedlenie w przyjętej kwalifikacji prawnej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., czego przecież skarżący nie kwestionuje. W tym miejscu jeszcze raz należy zwrócić uwagę na sposób działania T. N., który

chciał i wywołał u swojej ofiary cierpienie fizyczne, a wręcz przerażenie. Skutkiem tego było m.in. to, że nie przyjęła przeprosin oskarżonego i nie chce z nim mieć kontaktu. Nadto nie można pominąć tego, że T. N. działał po zażyciu marihuany, co również jest okolicznością przemawiającą na jego niekorzyść.

Uwzględniając wymienione wyżej okoliczności, należy uznać, że wymierzona oskarżonemu kara 7 lat pozbawienia wolności nie razi surowością. Jest ona adekwatna do stopnia zawinienia T. N. oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa, jak też zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Kara ta spełnia również swoją rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i jawi się jako sprawiedliwa.

W kontekście sposobu działania oskarżonego oraz rodzaju przestępstwa, jakiego się dopuścił, w pełni uzasadniony jest orzeczonego wobec niego, na podstawie art. 41a § 1 k.k., środek karny w postaci zakazu zbliżenia się do pokrzywdzonej na odległość bliższą niż 20 metrów przez okres 5 lat. Choć obrońca nie podniósł zarzutu, w którym kwestionowałby to rozstrzygnięcie, to jednak odniesienie się do tej kwestii było niezbędne w świetle treści art. 447 § 2 k.p.k., który stanowi, że apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu T. N. kary pozbawienia wolności z 7 lat do 3 lat pozbawienia wolności.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek jest niezasadny, ponieważ niezasadny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę, a kara 7 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia T. N. oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa, jak też zapewnia prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Spełnia również swoją rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i jawi się jako sprawiedliwa.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut oznaczony w apelacji obrońcy numerem 2 - rażącej niewspółmierności orzeczonego środka kompensacyjnego w postaci nawiązki w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wysokości 50 000 złotych na rzecz pokrzywdzonej A. N., podczas gdy rodzaj i rozmiar ujemnych następstw dokonanego przez oskarżonego czynu nie uzasadnia zasądzenia tak rażąco wysokiej nawiązki, która ze swej istoty nie ma służyć wzbogaceniu się pokrzywdzonej czynem zabronionym, lecz ma na celu kompensację szkód i krzywd doznanych przez pokrzywdzoną, która w przedmiotowej sprawie w jakikolwiek sposób nie została bezpośrednio narażona na utratę życia, doznając jedynie lekkich obrażeń ciała, przez co należy uznać, że szkoda wyrządzona A. N., a także krzywda, której doznała, które notabene nie zostały w wystarczający sposób poddane analizie przez Sąd I instancji, uzasadniają zasądzenie wobec oskarżonego maksymalnie kwoty 10 000 złotych tytułem nawiązki na rzecz pokrzywdzonej,

	<p>która w tej wysokości będzie spełniać funkcję kompensacyjną, wyrównującą doznaną przez pokrzywdzoną krzywdę.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut oznaczony w apelacji obrońcy numerem 2 okazał się niezasadny.</p> <p>Prawdą jest, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy dość lakonicznie umotywował swoje stanowisko w omawianym zakresie. Nie oznacza to jednak, że orzeczona nawiązka w kwocie 50 000 złotych jest zbyt wygórowana i przestaje pełnić swoją rolę kompensacyjną, jak to sugeruje obrońca. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, szczegółowa analiza sposobu działania T. N. i okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu, świadczą o tym, że</p>			

przedmiotowa
nawiązka została
orzeczona w
odpowiedniej
wysokości,
adekwatnej w
szczegółności do
stopnia krzywdy
doznanej przez A.
N.. Po pierwsze,
jej cierpienie było
związane z
doznaniem
uszczerbku na
zdrowi w postaci
lekkich obrażeń
ciała, które polegały
na oparzeniach
termicznych skóry I
stopnia,
obejmujących kark i
tylną powierzchnię
barku. Po drugie,
i co najważniejsze,
cierpienia
pokrzywdzonej
objawiają się przede
wszystkim w sferze
psychicznej i są
związane ze
sposobem działania
T. N.. Jak już to
wcześniej
podkreślono,
oskarżony podpalił
A. N.. Jest to
działanie drastyczne
i okrutne,
nakierowane na
wyrządzenie nie
tylko dotkliwych
obrażeń fizycznych,
ale także na
wywołanie u ofiary
bardzo dotkliwych
przeżyć w sferze
psychicznej. Płonący
człowiek z natury
rzeczy wpada w stan
przerażenia, lęku,

obawy o swoje życie i zdrowie. To odczucie strachu i przerażania dotknęło A. N.. Sąd Okręgowy mógł bezpośrednio zaobserwować traumę pokrzywdzonej jeszcze wiele miesięcy po zdarzeniu, na co zwrócił uwagę w swoim uzasadnieniu (strona 12). Nie ulega wątpliwości, że bycie ofiarą podpalenia (stanie się "pochodnią") musi głęboko odbić się na psychice pokrzywdzonej, która z tym urazem będzie musiała borykać się w przyszłości. Przemawiają za tym zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Cierpienie A. N. potęguje to, że sprawcą jej krzywdy był mąż (obecnie były), tj. osoba najbliższa, od której winna oczekiwać ochrony i opieki, a nie brutalnego ataku. Takie działanie ze swej istoty osłabia poczucie bezpieczeństwa człowieka, który ma prawo do życia bez obaw związanych z agresją fizyczną, czy

psychiczną wobec niej, tym bardziej ze strony osoby najbliższej.

Przejawem głębokiego urazu psychicznego, jaki doznała A. N. jest to, że odmówiła ona przyjęcia przeprosin ze strony oskarżonego i nie chce mieć z nim kontaktu, na co też zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, i kierując się m.in. tym argumentem, orzekł środek karny określony w art. 41a § 1 k.k.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że nie ma racji obrońca, iż nawiązka w kwocie 50 000 złotych stanowi nieuzasadnione "wzbogacenie pokrzywdzonej czynem zabronionym". W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, nawiązka w tej właśnie wysokości w odpowiednim zakresie i stopniu rekompensuje krzywdę doznaną przez A. N., tak w zakresie cierpień fizycznych, jak i przede wszystkim psychicznych. Nawiązka ta stanowi realną kompensatę tych krzywd,

<p>ponieważ uwzględnia przytoczone wcześniej okoliczności, które w swej apelacji pomija skarżący. Brak jest zatem podstaw do uwzględnienia omawianego zarzutu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie orzeczonej nawiązki z 50 000 złotych do 10 000 złotych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o obniżenie orzeczonej nawiązki nie jest zasadny, ponieważ niezasadny okazał się podniesiony w tym kierunku zarzut obrońcy, a nawiązka w kwocie 50 000 złotych w odpowiednim zakresie i stopniu rekompensuje krzywdę doznaną przez A. N., tak w zakresie cierpień fizycznych, jak i przede wszystkim psychicznych</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, polegające na wymierzeniu oskarżonemu T. N. kary 7 lat pozbawienia wolności za przestępstwo, za które w tym punkcie został skazany, tj. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz (w związku ze wspomnianą już</p>		

wcześniej treścią art. 447 § 2 k.p.k.) rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 5 tegoż wyroku, a dotyczące orzeczonego środka karnego z art. 41a § 1 k.k. - zakaz zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonej na odległość bliższą niż 20 metrów na okres 5 lat.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w powyższym zakresie, ponieważ niezasadny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę. Powody niezasadności tego zarzutu i związanego z nim wniosku przedstawiono wcześniej i zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu. Nadto kara 7 lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia T. N. oraz do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa, jak też zapewnia prawidłowe oddziaływanie

<p>wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Spełnia również swoją rolę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i jawi się jako sprawiedliwa.</p> <p>W kontekście sposobu działania oskarżonego oraz rodzaju przestępstwa, jakiego się dopuścił, w pełni uzasadniony jest również orzeczonego wobec niego, na podstawie art. 41a § 1 k.k., środek karny w postaci zakazu zbliżenia się do pokrzywdzonej na odległość bliższą niż 20 metrów przez okres 5 lat.</p>		
<p>0.15.1.2.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 4 wyroku, a polegające na zasądzeniu, na podstawie art. 46 § 2 k.k., od oskarżonego T. N. na rzecz pokrzywdzonej A. N. kwoty 50 000 złotych tytułem nawiązki.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

<p>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w powyższym zakresie, ponieważ niezasadny okazał się podniesiony w tym kierunku zarzut obrońcy, a nawiązka w kwocie 50 000 złotych w odpowiednim zakresie i stopniu rekompensuje krzywdę doznaną przez A. N., tak w zakresie cierpień fizycznych, jak i przede wszystkim psychicznych. Powody nieuwzględnienia przedmiotowego zarzutu i związanego z nim wniosku przedstawiono już wcześniej i zbędnym powielaniem byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			

<p>0.15.3.2. Zapłaty i prawnego i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Oskarżony T. N. Punkt 2 wyroku.</p>	<p>Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego T. N. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję. Powodem takiej decyzji było to, że oskarżony obecnie nie pracuje, nie uzyskuje dochodów, przebywa w zakładzie karnym i ma do odbycia karę 7 lat pozbawienia wolności. Nie jest zatem w stanie ponieść kosztów postępowania. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje</p>	

	oparcie w treści art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.
7. PODPIS	
J. S. H. K. M. Ś.	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. N.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja (poza kwestią wskazaną w załączniku numer 2) dotyczy kary 7 lat pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, a co za tym idzie, z uwagi na treść art. 447 § 2 k.p.k., także orzeczonego w punkcie 5 tego wyroku środka karnego z art. 41a § 1 k.k., polegającego na zakazie zbliżania się oskarżonego do pokrzywdzonej A. N. na odległość bliższą niż 20 metrów przez okres 5 lat.
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości
# na niekorzyść	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. N.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja dotyczy (poza kwestiami wskazanymi w załączniku numer 1) orzeczonej w punkcie 4 zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 46 § 2 k.k., nawiązki w kwocie 50 000 złotych od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej A. N..	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana